

Fra LaRouche-bevægelsen 8. dec. 2014: Europa vågner op til Hitler- truslen: – USA må dumpe neokonservative og gå med i BRIKS

7. dec. 2014 – Præsident Putins skarpe advarsel om, at den trussel mod hans land, som kommer fra NATO, har Hitler-natur, har bragt kampen mod Det britiske Imperiums konfrontationspolitik i Europa op på et nyt, alvorligt niveau. Dette reflekteredes i *Die Zeits* annoncer reference til Hitler, med navns nævnelse – en yderst usædvanlig udvikling i Tyskland – og vi har modtaget rapporter, der siger, at en kvalitativt lignende respons er i gang i Frankrig. Den franske præsident Hollandes stop i Moskva for at tale med Putin – det første besøg af sin art af en vestlig statsleder siden foråret – var tydeligvis relateret til denne respons.

De potentielt fatale implikationer af imperiets konfrontationspolitik med Moskva, og også Kina, er også blevet emne for offentlig debat i Storbritannien og USA. Mest slående var en tale af den australsk-britiske journalist John Pilger på et symposium i London den 5. december, hvor han kraftigt angreb de liberale medier for deres løgne om Ukraine og Rusland og anklagede dem for at fremme »udsigten til en storkrig – måske en atomkrig.« I USA sigtede tidl. CIA-analytiker Philip Giraldi, i et blogindlæg den 4. dec., på de neokonservative, inkl. Victoria Nuland, for at opildne til en konfrontation med Moskva, der »ikke giver mening« og minder om den proces, der førte til de to verdenskrige.

Disse udviklinger danner basis for de forholdsregler, der rent faktisk kan besejre krigspolitikken:

1. At fjerne de personer, der er anførerne i en ansporing til krig, fra magten. I USA har Lyndon LaRouche identificeret de afgørende vigtige personer som Udenrigsministeriets neokonservative Victoria Nuland, der, lige som Obama, arbejder sammen med republikanerne for at få en konfrontation med krig i gang. At få Nuland væk fra sin magtposition vil købe tid og tvinge briterne og Obama til at skifte strategi, samt give mulighed for at bringe en større del af befolkningen ind i mobiliseringen for at standse krigen, og

2. At opbygge bred støtte i institutionerne og befolkningen til, at USA og Europa skal tilslutte sig BRIKS, som det eneste alternativ på længere sigt til konfrontation med krig.

For at opnå dette andet formål er Schiller Instituttets kampagne for at rekruttere højtplacerede personer til at underskrive appellen for Europas og USA's tilslutning til BRIKS, på kort sigt af kritisk betydning. Et stærkt opbud fra USA i særdeleshed vil have en stærk, positiv indvirkning internationalt i retning af at undgå faren for krig. Men det må gøres omgående, fordi der er fare for, at der når som helst pludselig kan rejse sig en bølge for krig, med den nuværende magtkonstellation.

Samtidig er vi i færd med at skabe de betingelser, der skal bringe USA's befolkning, og dens naturlige ledere, til at støtte op omkring BRIKS-udviklingen, gennem en række konferencer, der afholdes i hele USA, og som tilsigter atter engang at løfte amerikanernes identitet op til at spille den verdenshistoriske rolle, de engang spillede. Disse konferencer repræsenterer en direkte konfrontation med den bestialisering af kulturen, som er den fremherskende i dag, ved, i traditionen efter Alexander Hamilton (USA's første

finansminister; ophavsmanden til Det amerikanske, økonomiske System, -red.), at tilbyde løsninger på verdens kriser, som BRIKS kan tilbyde. Denne weekends resultater i Chicago og Boston, hvor 25 hhv. 70 personer deltog, viser det lovende potentiale for en sådan række af konferencer, som vil omfatte flere store begivenheder førstkommande lørdag, den 13. december, især på Manhattan, New York.

Den globale nødvendighed af endnu større succes på dette område kunne ikke være tydeligere.

RADIO SCHILLER den 8. december 2014: Tyskland: "Krig i Europa? Ikke i vores navn"

Med formand Tom Gillesberg

Fra LaRouche-bevægelsen 3. dec. 2014: Verden ved en skillevej:

Helga Zepp-LaRouche præsenterer BRIKS-mulighed i Washington D. C.

2. dec. 2014 – I en præsentation for flere end 100 diplomater, politiske beslutningstagere og borgere i USA's hovedstad i dag fremlagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, en lidenskabelig appel for, at USA skal tilslutte sig processen med opbygningen af verdenslandbroen, som nu er i gang under Kinas og andre BRIKS-nationers lederskab. Den kinesiske præsident Xi Jingpings tilbud til USA og Europa om at tilslutte sig denne udviklingsproces, er »en redningsbåd for en bankerot, transatlantisk verden«, sagde hun. For, hvis den transatlantiske verden forbliver på sin nuværende kurs, så vil det føre til konfrontation med Rusland og Kina – det er vejen til atomkrig.

Under sin præsentation fremlagde fr. LaRouche den »detaljerede plan« for udvikling, som netop er blevet udgivet i Specialrapporten fra Executive Intelligence Review (EIR), »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Hun forklarede dernæst Lyndon LaRouches teori om fysisk økonomi, på hvilken hele dette perspektiv er baseret, hvor hun gik i detaljer med den videnskabelige idé om den unikke rolle, mennesket spiller i hans økonomis voksende energigennemtrængningstæthed, og således også menneskets beherskelse af naturen.

Mens fr. LaRouche talte, udspillede det skarpe valg, som hun beskrev, på den globale scene.

Fra London, NATO og Obamaregeringen kom der nye trusler om konfrontation med Rusland og Kina, baseret på det transatlantiske finansoligarkis faste beslutning om at forsøge at redde deres bankerotte, monetaristiske system ved at underkue alle suveræne nationalstater – samt selve BRIKS-

udviklingen.

I kontrast hertil gik det frem med BRIKS-udviklingen i Eurasien, som det ses gennem indsættelsen af den anden Nord-Syd-korridor fra Rusland til Iran; den nye kontrakt om en højhastighedsjernbane mellem Kina og Malaysia, samt fremskridtet med at tage de første spadestik til den nye, trans-oceaniske kanal i Nicaragua ('den anden Panamakanal'), som er planlagt til at ske den 22. december.

Af natur og af princip hører USA hjemme i den nye verden, som BRIKS er i færd med at skabe, som Lyndon LaRouche har understreget. Alexander Hamiltons princip om en nationalstat baseret på Forfatningen vil, når dette princip først atter er aktiveret i nationens sjæl, udgøre grundlaget for USA's tilslutning til BRIKS i den globale udviklingsproces. Den måde, hvorpå BRIKS-udviklingen har spredt optimisme i hele det store flertal af menneskeheden (BRIKS, med allierede nationer), er symbolsk for nøjagtig det, de kan ske i USA, og Europa, når den rette beslutning først er taget.

Fr. LaRouches præsentation i dag, som snarest vil være tilgængelig i video- og audioformat, vil, som det er hensigten, yde et betydningsfuldt bidrag til at sikre, at denne rette beslutning tages i tide.

Omgående svar fra russisk viceudenrigsminister til NATO-chef

Man., 1. dec. 2014 – Ruslands viceudenrigsminister Alexei Meshkov afviste skarpt NATO-chefen Jens Stoltenbergs anklage

her til morgen om aggressiv russisk aktivitet i luften. Iflg. en rapportering fra Interfax erklærede Meshkov, at

»det er Ruslands overbevisning, at NATO er i færd med at destabilisere Nordeuropa ved at afholde militærøvelser dér, og ved at overføre fly, der kan medføre atomvåben«

til de baltiske stater.

Sådanne overførsler af fly, der kan medføre atomvåben, sammen med pansrede styrker, som det bekræftedes af NATO's informationsofficer i Moskva, Robert Pszczel, den 27. nov., bringer disse styrker i umiddelbar nærhed af St. Petersburg, f.eks.

»Dette er en ekstremt negativ realitet«, sagde Meshkov. »De russiske myndigheder tager, og vil tage, ethvert skridt for beslutsomt at værne om Ruslands og dets borgeres sikkerhed ... uanset, hvilken del af vores land, det drejer sig om.«

Foto: Alexei Meshkov

Stoltenberg klager over russiske militærfly nær NATO's grænser

Mandag, 1. dec. 2014: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg sagde til journalister i morges, at NATO-jetfly havde stoppet russiske militærfly omkring 400 gange i år, en stigning på 50 % i forhold til sidste år. Han erkendte, iflg. TASS, at de russiske fly havde opereret i internationalt luftrum, men klagede over, at de ikke har deres transponder tændt og heller ikke kontakter det civile flykontrolcenter. Det russiske

Forsvarsministerium har responderet på sådanne klager ved at understrege, at det russiske flyvevåben udfører sine øvelsesflyvninger i det internationale luftrum »i fuld overensstemmelse med de eksisterende normer og praksisser.«

Stoltenbergs bemærkninger faldt under en pressekonference forud for NATO's udenrigsministermøde, som finder sted i morgen, 2. dec.

Foto: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel leger med i en ny Cubakrise! Har vi intet lært af historien?

30. nov. 2014 – Obamas, Camerons, NATO's, EU's og fru Merkels aktuelle politik er rettet mod ét eneste mål: Putin skal, gennem en politik for regimeskift, jages ud af embedet. Til dette formål bliver der spillet på alle strengene: forsøget på udefra at anstifte en farvet revolution ikke blot i Ukraine, men også i Rusland; en optrapning af sanktionerne og den økonomiske krigsførelse for at ruinere den russiske økonomi med det formål at styrte Putin; en stadig større udvidelse og oprustning af NATO. Kombinationen af alle disse forholdsregler udgør en »Chicken Game«, hvor modstanderen skal bringes til frivilligt at kapitulere, konfronteret med den demonstrerede

irrationalitet. Det er en leg med atomkrigens ild, og enden på legen kan blive udslettelsen af os alle.

Den britiske efterretningstjeneste MI6's tidligere medarbejder, Alistair Crooke, citerede på sin webside Conflicts Forum i denne sammenhæng et af de tre medlemmer af præsident John F. Kennedys krisehåndteringssteam under Cubakrisen, William Polk, som for nylig advarede om, at vi i dag befinder os i nøjagtig den samme eskaleringsspiral som dengang, som kunne føre til en reel krig. Der hersker den samme dynamik som dengang, iflg. Polk: den manglende evne til at indse, hvordan den anden side, i modsætning til os selv, opfatter tingene, afvisningen af at acceptere den andens »sandhed« og hans subjektive oplevelse af historien, eller i det mindste indrømme, at der et eller andet sted derude kunne eksistere en anden »sandhed« end ens egen.

Polk mindede om, at det var udstationeringen i Tyrkiet af de amerikanske Jupiterraketter, som var rettet mod Sovjetunionen og permanent operationsklare og udstyret med atomspræghoveder, som foranledigede Sovjetunionen til at udstationere atommissiler på Cuba til gengæld. Og, ganske i modstrid med den nuværende, gængse fremstilling, tvang USA på ingen måde Krustjov i knæ ved at true med rædsler, men begge sider trak stille og roligt deres raketter tilbage. Tværtimod stod der bag dette amerikanernes erkendelse af, at en yderligere optrapning ville have ført til en atomar udslettelseskrig. Polk advarede indtrængende om, at nøjagtig det samme konfrontationsmønster udspiller sig nu, og at de ansvarlige tydeligvis absolut intet havde lært af denne historie.

Denne Chicken Game ('Hvem er fej?') går ud på, at to biler i rasende fart kører direkte mod hinanden, og den, der først viger, fordi han erkender, at den anden er mere vanvittig, har tabt. Hvis de begge raser videre, har ganske vist ingen af dem tabt prøven på deres mod, med de er trods alt begge døde på stedet.

Netop denne »strategi« blev kritiseret af den russiske udenrigsminister Lavrov den 22. nov. foran Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva. Vesten havde i Ukraine været fuldstændig for at støtte ekstremisterne og havde således selv forladt deres eget princip om demokratiske valg. Det, der i stedet var kommet ud af det, var denne »Chicken Game« med Rusland for at fastslå, hvis nerver først ville kikke. »Tyrannernes« hensigt skulle være at få Rusland til at blinke først og tvinge det til at acceptere ydmygelsen af russerne og den russisktalende befolkning i Ukraine. Spørgsmålet er, hvor længe Putin og den russiske regering kan holde deres nerver i ro. Først blev alle løfter om ikke at udvide NATO til Ruslands grænser brudt. Der blev anvendt tocifrede milliardbeløb for, med »farvede revolutioner«, at styrte regeringer i Østeuropa, der var venligtsindede over for Rusland eller neutrale, ved hjælp af betalte aktivister – en strategi, som det russiske og for øvrigt også det kinesiske militær i mellemtiden har karakteriseret som irregulær krigsførelse.

Præsident Putin henviste, i sit interview med ARD, til den sande hensigt med EU-associeringsaftalen med Ukraine, nemlig at svække den russiske økonomi gennem den toldfri import af varer fra EU ind i Ukraine (og dermed ind i den russiske toldunion mellem Rusland, Belarus og Kasakhstan): »Det betyder, at alle europæiske varer ganske enkelt via Ukraine ville nå ind i den Russiske Føderations toldområde« – allerede her en tilsigtet økonomisk krig.

Dernæst støttede man på skandaløs måde et nazistisk kup den 21. februar i Kiev, hvor Victoria Nulands yndling »Jats« (Jatsenjuk) blev premierminister. Disse nazisters grusomheder over for den ukrainske befolkning blev ignoreret, og da befolkningen på Krim sluttelig, som en reaktion på alle disse udviklinger, i en folkeafstemning besluttede sig for en tilhørighed til Rusland, lød der farisæiske kor, der siden ikke er ophørt, om, at denne folkeafstemning havde ødelagt retsordningen i Europa. Siden sin tale i Sydney har fru Merkel

overtaget et solistparti i denne koropførelse. Da den russiske regering for nylig fremlagde en resolution i FN's generalforsamling, der opfordrede regeringerne til at vende sig imod forherligelsen af nazi-ideologien og benægtelsen af nationalsocialisternes forbrydelser, var der kun tre stater, der stemte imod – nemlig USA, Canada og Ukraine, mens EU-staterne undlod at stemme! At EU-landene indtager denne holdning er betegnende, men at den tyske regering undlader at stemme i dette spørgsmål, er utilgiveligt og afskyeligt.

Mens en ikke ringe del af den tyske befolkning ikke påtager sig den mentale anstrengelse at danne sig et billede af kronologien i Ukraine-krisen, og hopper på limpinden med de ensrettede mediers anti-Putin-propaganda, så forsvarer andre den mening, at fru Merkel dog i det mindste bør opretholde en dialog med Putin. Men hvad skal man udlede af det?

Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung rapporterede om et dokument om hovedspørgsmål fra Kanslerkontoret, ifølge hvilket Petersborg Dialogen skulle »reformeres« og en ny ledelse indsættes. Såvel formanden for Tysk-russisk Forum, Mathias Platzeck, som den nuværende formand for Petersborg Dialogen, Lothar de Maizière, blev anset for at være for ukritiske over for Rusland. Dermed har Merkel overtaget det standpunkt, som indehaves af kritikere som stedfortrædende chef for Unionsgruppen, Andreas Schockenhoff, parlamentsmedlem for De Grønne, Marieluise Beck, samt flere repræsentanter for NGO'er. I fremtiden måtte dialogen også give rum for en kritisk debat om den russiske politik. Schockenhoff er allerede blevet nævnt som en mulig efterfølger for Maizière.

Hermed er bukken tydeligvis blevet gjort til gartner, for på et arrangement for nylig sagde Schockenhoff foragteligt, som svar på et spørgsmål fra tilhørerne om BRIKS-staternes politik, at den russiske økonomi alligevel står foran kollaps, og at Putin snart vil være forsvundet. Hvis denne koldkrigs-kriger virkelig skulle blive indsat i denne post, ville det være en utilsløret krigserklæring over for Rusland, og det

ville da være bedre, hvis Petersborg Dialogen blev lukket ned.

Men nogen forsinkelse tager diverse økonomiske forbund, som f.eks. Industriforbundet Sachsen 1828, nu ordet og kritiserer sanktioneerne imod Rusland som værende til fare for det tillidsforhold, som det har taget 25 år at opbygge. Så rigtige og vigtige, disse stemmer end er, så kommer de til kort. Tyskland deltager, gennem fru Merkels aggressive politik, i en atomar Chicken Game med Rusland, hvor vi er nået til nogle få minutter i midnat. Et tydeligvis yderligere problem består i, at der denne gang ikke sidder en Kennedy i Det Hvide Hus, men Obama, der netop har fjernet sin forsvarsminister Chuck Hagel fra posten, fordi denne følte sig mere forpligtet over for generalstaben, der er orienteret mod at undgå krig, en over for Det Hvide Hus.

Det, som nu er bydende nødvendigt i Tyskland, er, at vi får en åben og ærlig debat om den strategiske situation og om, hvad vore virkelige interesser er. Den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til Obama ligger stadig på bordet: at USA og andre vigtige stater samarbejder med Kina og BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og en ny, økonomisk verdensorden. Fru Merkel burde enten acceptere dette tilbud og omgående ophæve sanktioneerne mod Rusland – eller også lade sig pensionere.

**Radio Schiller den 1.
december 2014: Kinas “win-
win” udenrigspolitik**

//Ruslands forsvarsforberedelser//Manhat tan-projektet

Med formand Tom Gillesberg

Porosjenko: Ukraine vil sluttelig komme med i NATO via EU-associeringsaftalen

29. nov. 2014 – I en åbningstale i det nye Verkhovna Rada (det ukrainske parlament, egentlig 'det højeste råd', -red.) den 27. nov. gjorde den ukrainske præsident Petro Porosjenko det klart, at hans regerings politik er at bringe Ukraine ind i NATO. Det kan bare ikke blive lige med det samme. Den russiske regering har gentagne gange advaret imod sådanne bestræbelser på at integrere Ukraine i NATO, en integration, som Rusland anser for at være en trussel mod landets mest afgørende, nationale sikkerhed.

»I dag står det klart, at erklæringen om Ukraines status som alliancefri nation i 2010 ikke kunne garantere vores sikkerhed og territoriale integritet. Vi må afskaffe den«, sagde Porosjenko iflg. mødeudskriftet, som er udlagt på den ukrainske præsidentielle webside. »Denne position har ført til alvorlige tab. Derfor har vi besluttet at vende tilbage til et forløb med integration i NATO. Vi forstærker vores samarbejde med NATO, hvor vi arbejder med operationel kompatibilitet med

NATO-medlemshærene og fokuserer på NATO-standarder i forsvars- og sikkerhedssektoren. Men jeg opfordrer alle til at indse, at politiske spekulationer over et umiddelbart NATO-medlemskab vil udsætte datoen for en tilslutning til NATO. Vi må opnå de nødvendige kriterier for et NATO-medlemskab.« Porosjenko fortsatte med bemærkninger om Ruslands opposition mod ukrainsk medlemskab af NATO og erklærede, at »det ikke burde blive bestemt af dem (Rusland), men af Ukraines befolkning«.

Porosjenko sluttede denne del af sin tale med at sammenkoble EU-Ukraine-associeringsaftalen, som hans afsatte forgænger, Viktor Janukovitj, nægtede at underskrive i november 2013, med Ukraines eventuelle NATO-medlemskab. »For øvrigt er 96 % af de reformer og kriterier, som er fastsat i handlingsplanen for et NATO-medlemskab, de samme som associeringsaftalens reformer og kriterier«, sagde han. »Lad os opbygge og gennemføre associeringsaftalen med EU.«

Som LaRouchePAC, sammen med prominente oppositionsfigurer i Ukraine, såvel som også den russiske regering, gentagne gange har hævdet, så var dette fra begyndelsen hensigten med associeringsaftalen, som Janukovitj nægtede at underskrive, fordi aftalen gør det muligt for Ukraine at gå med i EU's Fælles Sikkerheds- og Forsvarspolitik, hvilket betyder politisk konvergens og Ukraines uundgåelige tilslutning til NATO. »Både fra et økonomisk og militært standpunkt ville dette have været et slag mod Ruslands interesser«, sagde dr. Natalia Vitrenko, leder af Ukraines Progressive Socialistparti, i Paris den 24. februar, kun to dage efter kuppet i Kiev.

Foto: Natalia Vitrenko under den internationale webcast i Paris, den 24. febr. 2014

(Bør ses: Video med Natalia Vitrenkos internationale webcast i

Paris den 24. febr. 2014 – med engelsk simultantolkning.
Introduktion ved Jacques Cheminade, leder af den franske
LaRouche-bevægelse, Solidarité et Progrès.)

Den litauiske præsident kalder Rusland for en terroriststat og lover militærstøtte til Ukraine

25. nov. 2014 – Den litauiske præsident Dalia Grybauskaite, som er helt med på den amerikansk-britiske kurs mod konfrontation med krig mod Rusland, rejste i går til Kiev, hvor hun lovede den ukrainske præsident Petro Porosjenko, at hendes land ville tage »enhver tilgængelig støtte« i brug for at hjælpe Ukraine militært, rapporterer *AFP*.

»Dette er en konkret demonstration af støtte i den vanskelige situation, som Ukraine befinder sig i«,

sagde Porosjenko. Under forløbet støttede Grybauskaite fuldt ud Ukraines anmodning om at tilslutte sig NATO og karakteriserede Rusland som en »terroriststat«.

»At sende soldater uden identifikationstegn, at sende våben uden identifikation og at støtte terrorister, det er terroristopførsel«,

sagde hun. Lige bortset fra, at selv NATO, som Litauen er medlem af, aldrig har været i stand til at kunne sige, at der er russiske tropper i Ukraine.

Tidligere, den 20. november, sagde Grybauskaite i et radiointerview, at Rusland udførte aggression mod Ukraine, og hun anklagede den russiske præsident Vladimir Putin for at have til hensigt

»at besætte andre regioner og drastisk reorganisere den internationale sikkerhed i verden«. Hun hævdede, at »vi står over for en situation, hvor nogle af vore naboer er i færd med at blive et terroristland«, iflg. *Russia Today*.

Ikke overraskende fremkaldte Grybauskaites kommentarer harme i Rusland.

»I et interview med en lokal radiostation den 20. november brød den litauiske præsident Dalia Grybauskaite endnu engang ud i, hvad der er blevet hendes traditionelle uforskammede angreb mod Rusland, hvor hun denne gang gik så vidt som til, i sammenhæng med begivenhederne i Ukraine, at kalde vort land for en 'terroriststat'«, lyder en erklæring fra talsmand for det russiske Udenrigsministerium, Alexander Lukashevich, som svar. »Hun opfordrede også direkte til at yde støtte, inklusive militærhjælp, til det aktuelle regime i Ukraine og sagde, at hvis den 'russiske aggression' ikke stoppes, kunne denne 'aggression' sprede sig til hele Europa og videre endnu.«

»Grybauskaites bemærkninger overgik selv de mest ekstremistiske erklæringer fra radikale nationalister i Kiev. Hendes udtalelser er ingen hjælp, men komplicerer tværtimod kun forsøget på at finde løsninger på den ukrainske krise. De fleste landes fornuftige politikere, der ikke søger at behage dem, der befinder sig i udkanten af samfundet, men virkelig er bekymret over situationen i Ukraine og tingenes tilstand i Europa og i verden, opererer

på basis af en anden – ansvarlig – tilgang til tingene.«

»Det ville være bedre, hvis den litauiske præsident trak sine Komsomol[1]-horn til sig og prøvede at komme af med sit mindreværdskompleks, forårsaget af hendes sovjetiske fortid, som tydeligvis gør hende mere hellig end Paven selv. En politikers visdom måles ikke ud fra et tvangspræget ønske om at fremprovokere konflikter og fornærme sine naboer, men ud fra personens evne til at finde konstruktive løsninger, baseret på den aktuelle situation i Ukraine. De udenlandske ledere, der i februar måned støttede det forfatningsstridige kup og nu skubber på myndighederne i Kiev, for at disse skal føre krig imod deres egne borgere, er delvist ansvarlige for den aktuelle situation i Ukraine.«

Foto: Den litauiske præsident Dalia Grybauskaitė og den ukrainske præsident Petro Porosjenko under førstnævntes besøg i Kiev.

[1] Sovjetunionens kommunistiske partis officielle ungdomsorganisation (-red.)

Den tyske forbundskansler Merkel afviser NATO-medlemskab for Ukraine

26. nov. 2014 – Den tyske forbundskansler Angela Merkels regering er foruroliget over den ukrainske præsident Petro Porosjenkos plan om at afholde en folkeafstemning over, om Ukraine skal tilslutte sig NATO, rapporterer Patrick Donahue,

Arne Delfs og Ilya Arkipov i *Bloomberg News* i dag.

En unavngiven, tysk embedsmand sagde til *Bloomberg*, at ukrainsk NATO-medlemskab ikke er muligt, for så vidt angår Merkel, og en folkeafstemning blandt de ukrainske borgere ville ikke have nogen relevans, eftersom beslutninger om medlemskab tages af NATO-medlemslande, og ikke vælgere.

Frankrig modsætter sig ukrainsk medlemskab af NATO, siger artiklen. Den franske udenrigsminister Laurent Fabius sagde på *Radio FranceInter* i går: »Der har i løbet af de seneste dage været en række udtalelser fra ukrainske side, der ikke har hjulpet.« Og den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier sagde, at han »ser en samarbejdsforhold mellem Ukraine og NATO, men intet medlemskab«, i et *Spiegel Online*-interview i denne uge, som citeres af *Bloomberg*. Merkel modsatte sig et amerikansk fremstød, der skulle sætte Ukraine på en kurs mod NATO-medlemskab i 2008.

Tyskland er bekymret for, at Porosjenkos regering ikke gør nok for at udrydde korrupsion, skriver *Bloomberg*. De citerer også en advarsel fra en anden tysk embedsmand om, at Kievs antydninger af, at de muligvis vil afskære betaling af pensioner og sociale ydelser til borgere i de separatistkontrollerede Donetsk- eller Lugansk-regioner, ville give Rusland en åbning for at intervenere.

Tysk industri er også modstandere af fremstødet for et ukrainsk NATO-medlemskab. *Bloomberg* citerede Rainer Lindner, chefen for Tysklands Østudvalg, som støtter forretningsforbindelser med Rusland, for at sige, at Porosjenkos fremstød mod NATO vil forværre russiske relationer med Ukraine.

Den amerikanske hær vil have flere tropper og tanks i Østeuropa

25. nov. 2014 – Den amerikanske hær vil have flere tanks og Bradley-kampvogne i Polen og De baltiske Stater. Generalløjtnant Ben Hodges, øverstbefalende for den amerikanske hær i Europa, sagde til reportere ved Pentagon, via video-telefonkonference fra Litauen i går, hvad han også havde sagt til Reuters dagen før, nemlig, at de amerikanske tropperotationer gennem disse lande vil fortsætte i 2015 og muligvis ind i 201. Hodges sagde, at han anbefalede, at man flyttede et tungt brigadekamphold med dets tanks og Bradley-kampvogne til enten Rumænien, Polen eller et andet land i Baltikum. Forsvars- og Udenrigsministeriet, såvel som NATO-lande, diskuterer nu stedet. Sagde han.

»Der vil være amerikanske troppetilstedeværelse her i Litauen, så vel som i Estland og Letland og Polen, lige så længe, som det er nødvendigt for at afskrække russisk aggression«,

sagde Hodges. Han sagde, at planen går ud på at placere udstyr på op til 100 tanks og andre køretøjer på forhånd, som de roterende enheder kan trække på. I øjeblikket har hæren en pansret bataljon i Tyskland og ønsker nu at tilføje to yderligere bataljoner, muligvis i Østeuropa, sagde han. Præcis, hvordan de ville blive placeret er endnu ikke afgjort, men Hodges skal have insisteret på, at der ikke ville blive tale om en permanent udstationering af amerikanske tropper i Østeuropa.

Fra LaRouche-bevægelsen 24. nov. 2014: Lyndon LaRouche advarer om den overhængende fare for krig

Med markante bemærkninger til medarbejdere advarede Lyndon LaRouche søndag, den 23. nov., om, at verden dag for dag kommer nærmere en strategisk konfrontation mellem på den ene side et USA, der ledes af en Obama, manipuleret af briterne, og på den anden side Rusland og Kina. LaRouche krævede en række skarpe, strategiske initiativer for at overvinde fremstødet hen imod krig.

LaRouche udlagde sin strategiske vurdering som følger:

»Vi må se på virkeligheden i den globale situation. Vi befinder os rent faktisk på randen af en generel tilstand af global atomkrig, som hastigt nærmer sig. Centrum for dette krigsfremstød er Det britiske Imperium; de er den ledende faktor i dette – og den nuværende præsident for USA er også en stor faktor med hensyn til således at forårsage folkemord.«

»Derfor må vi håndtere disse problemer på en effektiv måde. Med andre ord er det ikke tilstrækkeligt blot at sige de rigtige ting for at uddanne befolkningen i USA, osv. Det, der er nødvendigt at gøre, er faktisk at få pointen frem over for vore folk og at organisere dem, så de organiserer deres intellekt på en sådan måde, så de kan handle effektivt for at forhindre en global atomkrig, som nu er en særdeles levende mulighed.«

»Disse fyre, som siger, at de ikke vil høre på, hvad vi siger, men som ikke desto mindre vil fortælle os, hvad vi skal gøre;

disse fyre skal sættes på ret køl. Før de åbner munden, må de finde en måde, så de siger noget kompetent.«

LaRouche advarede om, at den globale situation karakteriseres af en plan om at fremprovokere en strategisk konfrontation. Spørgsmålet er, hvordan disse provokationer bliver iscenesat. Han manede til forsigtighed med hensyn til at sidde og vente på, at en provokation finder sted, når det som en hastesag kræves, at der skrides til forebyggende handling, før en enkelt provokation udløser en udslettelseskrig.

Søndagsudgaven af både *New York Times* og *Washington Post* reflekterer propagandaen for et krigsfremstød. *Washington Post* havde en artikel, der krævede en optrapning af den økonomiske krigsførelse imod Rusland og ligeledes en forebyggende positionering af militære styrker fra NATO og USA i de baltiske lande, Ukraine og Vietnam. *New York Times* advarede, at Xi Jinpings nylige succesfulde, diplomatiske og økonomiske strejftog til Australien og New Zealand afslører en listig plan fra »Big Boy« om at fortrænge USA som den strategiske og sikkerhedsmæssige partner for Kinas naboer.

I en række direkte, offentlige erklæringer i de seneste dage har den russiske præsident Vladimir Putin og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov gjort det klart, at de er klar over, at Obamas og NATO's politik over for Rusland handler om intet mindre end at fremtvinge et regimeskift. Den amerikanske vicepræsident Joe Bidens returbesøg i Kiev var en yderligere provokation af Putin. Biden pressede på for en koalitionsregering, der inkluderer Washingtons håndplukkede lakaj, »Yats« (premierminister Jatsenjuk) og annoncerede ny, »ikke-dræbende« militærassistance til Ukraine, inkl. avancerede sporingssystemer til præcisionsgængældelsesangreb med missiler.

Derudover er der voksende tegn, som er eskaleret siden den tyske kansler Merkels tale for en uge siden i Sydney, Australien, på, at hun forbereder en udrensning af sin

regering for at luge alle ministre og rådgivere ud, som promoverer samarbejde med Rusland. Dette svarer til at samle et krigskabinet.

Bag scenen handler briterne for at fremme optrapningen af krig imod Rusland og Kina. På sidelinjen af G20-topmødet i Brisbane havde den britiske premierminister David Cameron direkte fornærmet Putin med anklager om, at hans handlinger på Krim og i Ukraine var identiske med Hitlers handlinger på østfronten.

Rusland har bakket sine ord op med handlinger. Russiske strategiske bombefly har øget deres overflyvninger over det atlantiske område, og CSTO (Collective Security Treaty Organisation) har annonceret, at et fælles luftforsvarssystem snart vil være installeret.

Årsagen til dette vanvittige fremstød for krig er, at halvdelen af menneskeheden – under anførsel af Kina, Rusland, Indien og de andre BRIKS-lande, samt deres allierede såsom Egypten og Argentina – har satset på en fremtid med samarbejde, udvikling og fremme af videnskab, til gavn for hele menneskeheden. Det er en dødsdom over imperiesystemet, som har domineret menneskehedens anliggender i århundreder.

**Helga Zepp-LaRouche:
Demokrati i Vesten er for
længst død
– vi må have en**

massebevægelse for udvikling!

Den, der, når de læser aviserne, følger det gamle ordsprog: »Det, der er bevist sort på hvidt, kan man roligt tage med sig hjem«, er sædvanligvis allerede blevet ført bag lyset. For mediernes og den etablerede politiks officielle propaganda følger Bertrand Russells politiske læresætning, som han præsenterede i 1951 i sin berømte artikel, »Videnskab forandrer verden«: at det nemlig bliver fremtidige videnskabsfolks opgave at finde ud af, hvad det koster, pr. hoved og pr. næse, at fortælle børnene, at sne er sort, og hvor meget mindre det vil koste at få dem til at tro, at den er mørkegrå. Kun, hvis man er sig Det britiske Imperiums metoder bevidst, har man en chance for at kunne vurdere nutidens politiske begivenheder. For i modsat fald vil man muligvis tro, at Vestens værdier består i fejlfrit demokrati og uindskrænket forsvar af menneskerettighederne, hvorimod der hersker diktatur i Rusland, og menneskerettighederne uophørligt krænkes i Kina. Sandheden er derimod, at Wall Street, City of London og det internationale finansoligarki længe har været de kræfter, hvorfra al magt udgår, og netop ikke fra »folket«. Efter midtvejsvalget i USA klagede selv Washington Post og New York Times, altså etableringens aviser, over, at republikanernes valgsejr var blevet købt af kæmpebeløb af såkaldte »dark money« – som måske bedst kan oversættes med »dunkle penge« – hvis oprindelse ligger i det skjulte. Eller måske ikke så meget i det skjulte, når man ser på sagsakterne fra sådanne banker som HSBC med hensyn til deres hvidvaskning af penge fra den mexicanske narkotikahandel, eller manipuleringen med LIBOR-renten, osv. Alt i alt blev der bekostet fire milliarder dollars på valgkampen, heraf en betragtelig del fra de såkaldte »Super-PACs«, som øver indflydelse på vælgernes holdning gennem velfinansierede og anonyme annoncekampagner.

I en artikel med overskriften, »Hvorfor det Demokratiske Parti

har brug for rige folk«, påpegede Washington Post det dilemma, at, ganske vist satser den demokratiske senator Elizabeth Warren på stor støtte til de »små mennesker«, men at netop dette ikke er attraktivt for de store pengedonorere; og det er alligevel aldrig lykkedes at bevæge vælgere til at deltage i valgene, når disse vælgere er overbevist om, at partierne er kontrolleret af store penge. Det tyder på dette: En person som Elizabeth Warren har sluttelig ikke en chance for at vinde. Det er i hvert fald en kendsgerning, at valgdeltagelsen ved det seneste midtvejsvalg kun lige var på 31 % (!). At tale om demokratisk legitimitet er en vittighed.

Men det er ikke kun i USA, at demokratiet er faldet som offer for store penge fra Wall Street og [City of] London. Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 gav institutioner som det Republikanske Partis International Republican Institute (IRI), det Demokratiske Partis National Democratic Institute (NDI), National Endowment of Democracy (NED) og lignende organisationer to cifrede milliardbeløb for at finansiere de såkaldte farvede revolutioner, i starten i Østeuropa.

De samme »dunkle penge«, som har opkøbt den amerikanske Kongres, der til ukendelighed blot har skæret af demokrati, og som i 1991 med kommunismens sammenbrud vejrede en enestående chance for at underkaste hele verden et angloamerikansk imperium, begyndte systematisk at rekruttere antirussiske og antikinesiske aktivister i Østeuropa og i Kinas omgivelser. Under demokratiets flag – naturligvis altid efter mottoet: »Sneen er sort« – bidrog disse farvede revolutioner skridt for skridt til at flytte NATO's grænser længere mod øst. Målet var og er at erstatte alle regeringer, som modsætter sig dette imperium, der bygger på konceptet bag Det britiske Imperium, med regeringer, der er provestlige.

På trods af alle løfter om netop ikke at gøre dette, hvilket fortælles af alle vidner fra den tid, som f.eks. den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Madlock, eller den tidligere amerikanske udenrigsminister James Baker, blev NATO

udvidet mod øst. Den 12. marts 1999 indtrådte Polen, Tjekkiet og Ungarn i NATO, den 29. marts 2004 Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Slovakiet og Slovenien ligeså. I det samme tidsrum fandt den »Orange Revolution« sted i Ukraine, som kortvarigt hjalp Julia Timosjenko, der, med hendes egne ord, vil »skyde Putin for panden«, til magten; kort tid forinden havde »Rosenrevolutionen« allerede ført til, at præsident Eduard Sjevvardnadse blev væltet.

Siden da har de ovenfor anførte organisationer, altid støttet af Det britiske Imperiums idésmide, Oxford og Cambridge, udvidet de farvede revolutioner til stort set hele verden; det såkaldte Arabiske Forår, hvor diverse tænketankes betalte aktivister udnyttede befolkningens frustration over den økonomiske situation; den forsøgte, men fejlslagne Hvide Revolution mod Rusland; destabiliseringen af Thailand, Hongkong og nu, forsøget på at vælte præsident Pena Nietos regering i Mexico, der netop var begyndt at bevæge sig væk fra »Mexicos historiske og geografiske problem«.

På den årlige konference om international sikkerhed i Moskva, der fandt sted den 23. maj, angreb Ruslands og Belarus' militære lederskab skarpt Vestens »nye aggressionsteknik«. De erklærede, at de betragtede de »farvede revolutioner« som en ny form for angrebskrig, der som geopolitisk mål har en målrettet destabilisering af lande, der befinder sig i en strategisk vigtig position og fører en uafhængig udenrigspolitik og økonomisk politik. Målet skulle være en betydelig magtbalanceforskydning, der er rettet mod Rusland, Kina og områderne i Mellemøsten, Afrika, Centralasien og Sydasiensien.

Ved den russiske forsvarsminister Shoigus og hans viceminister Antonovs seneste besøg i Beijing indgik de en fælles aftale med den kinesiske forsvarsminister Chang Wanquan om, at de to stater, frem for alt i lyset af situationen i Ukraine og Hongkong, ville samarbejde omkring »farvede revolutioner«. Den 20. november havde præsident Putin møde med det udvidede

russiske sikkerhedsråd for at drøfte et udkast til en »Strategi for kampen mod ekstremisme i den Russiske Føderation frem til 2025«. Putin påpegede her de farvede revolutioners geopolitiske funktion, som havde til formål at ændre indflydelsessfærerne, og at Rusland ville gøre alt, hvad der stod i dets magt, for at sikre, at det aldrig ville lykkes i Rusland. Han understregede udtrykkeligt forskellen mellem legitime protester, demonstrations- og ytringsfrihed, og så en udefra styret politik for regimeskift.

Drejer farvede revolutioner sig da om udbredelse af demokrati? Drejer Obamas dekret, med hvilket han egenrådigt, uden at bekymre sig om Kongressens funktion som lovgivende myndighed, har hævet fem millioner illegale immigranternes status, drejer det sig om disse menneskers ve og vel? I så fald, hvorfor tvinger Det Hvide Hus så Mexico til at annullere den allerede besluttede bygning af en højhastighedsjernbane mellem Mexico City og byen Querétaro med Kinas hjælp? Hvorfor forsøgte de at forhindre præsident Nietos rejse til Kina? Når selv Tv-kanalen ZDF ikke kommer uden om at rapportere, at Obama nu, efter udtalelser fra republikanerne, har opkastet sig til Kejser af Amerika, så står det måske virkelig ikke så godt til med Vestens demokrati? Og har Kina ikke gjort meget mere for sin befolknings menneskerettigheder, når det har befriet mange hundrede millioner af mennesker fra fattigdom og hjulpet dem til en god levestandard, end lige netop Trojkaen (EU-kommissionen, Europæiske Centralbank, Internationale Valutafond), der har forvandlet hele Sydeuropa til et fattighus, hvor fødselsraten falder og døds- og selvmordsraten stiger? Og hvad signalerer det egentlig, når 80 % af den russiske befolkning giver præsident Putin deres fulde støtte?

Kendsgerningen er, at USA's, Storbritanniens, EU's, NATO's og desværre også fr. Merkels, gennem massepsykologisk propaganda støttede, geopolitik rettet imod Rusland og, pr. implikation, også mod Kina, har bragt os til randen af en ny verdenskrig.

På præsident Obamas og præsident Xi Jinpings afsluttende

pressekonference efter APEC-konferencen i Beijing indbød Xi USA og alle andre stater til at være med i opbygningen af den Nye Silkevej og den nye Silkevejs-udviklingsfond. Alle BRIKS-staternes politiske og økonomiske projekter har en udtrykkelig inkluderende karakter. Den Nye Silkevej, de nye udviklingsbanker, der udelukkende kun er helliget finansiering af fremtidsorienterede udviklingsprojekter – de er alle sammen projekter, som inkluderer hele menneskeheden og vil føre udviklingen frem til et højere niveau.

Det eneste, der behøves, er de europæiske nationers og USA's positive tilsagn. Når vore borgere forstår, at de »dunkle penge«, som har købt mange politikere i USA, og at de personer, som ønsker at konsolidere de »dunkle penges« magt gennem sådanne aftaler som Transatlantic Trade and Investment Partnership, TTIP, og Trans-Pacific Partnership, TPP, sådan som ikke mindst den tyske forbundskansler Merkel, også finansierer de farvede revolutioner, vil de forhåbentlig vågne.

Den indiske premierminister Modi har opfordret til en »massebevægelse for udvikling«. Det er præcis det, vi også har brug for i Europa og USA. Xi Jinpings tilbud om, at hele verden skal deltage i opbygningen af den Nye Silkevej, er det bedste, men sandsynligvis også det sidste, tilbud om at bevare verdensfreden og indlede en ny æra for menneskeheden.

Hjælp os med at få Tyskland bort fra selvmordskonfrontationen med Rusland og tage imod tilbuddet om at samarbejde om den Nye Silkevej. Det er det bedste, du kan gøre for dig selv og din fremtid.

Merkel går amok imod Putin i tale i Sydney

18. nov. 2014 – Den tyske kansler Angela Merkel kom med et aggressivt, offentligt angreb imod den russiske præsident Vladimir Putin i går, i en tale til Lowy Instituttet for Internationale Politiske Studier i Sydney, Australien. Merkels bombastiske rasen stod på i over en time, hvor hun anklagede Rusland for at starte en ny kold krig i Europas hjerte, og for at forsøge at blokere for, at nabolande kunne tilslutte sig Den europæiske Union. Hun sagde anklagende, at hvis Rusland får lov at blokere for Ukraines optagelse i EU, vil det påvirke Georgien, Moldova og andre lande på Balkan, inkl. Serbien.

Merkels tirade ville have været slem nok, hvis den havde stået alene. Men under diskussionerne på sidelinjen af statschefernes G20-topmøde få dage tidligere havde Merkel tilsluttet sig en parade af vestlige ledere, under anførsel af den britiske premierminister David Cameron, som alle angreb Putin op i hans åbne ansigt, og hvor Cameron satte lighedstegn mellem annekteringen af Krim og nazisterne.

Alt imens Merkel medgav, at Rusland har strategiske interesser, som ville blive væsentligt undermineret, hvis Ukraine tilsluttede sig NATO, så insisterede hun på, at medlemskab af EU var en helt anden sag, og at Ruslands handlinger i Østukraine repræsenterede ulovlig indblanding.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier havde imidlertid en helt anden tilgang under sine besøg i Kiev og Moskva, hvor han promoverede behovet for en ny runde af diplomati, der involverede Rusland og Ukraine, for at nå frem til en fredelig afgørelse af uoverensstemmelserne over Østukraine.

NATO-general Breedloves seneste provokation: Rusland har atomvåbenstyrker på Krim

12. nov. 2014: USA's general Breedlove smed en håndgranat i går, da han i et interview sagde til *Reuters*, at Rusland har flyttet atomvåbenstyrker til Krim.

»Om styrkerne er atomare eller ej, ved vi ikke«, sagde han.

Det er tidligere blevet rapporteret, så langt tilbage som i september, at Rusland har flyttet Tu-22M 'backfire'-bombefly og Iskander M taktiske, ballistiske missiler til Krim, som begge har atomkapacitet, men der er ikke fremlagt bevis for, at Rusland er ved at flytte atomvåben til Krim.

Russerne selv har ikke lagt skjul på den kendsgerning, at de forstærker deres militærstyrker på Krim til at inkludere luftforsvar.

»En analyse af begivenhedernes mulige udvikling dikterer nødvendigheden af at bevare et troppeberedskab i det Sydlige Militærdistrikt [som Krim nu er en del af, -red.] for at sikre landets og dets allieredes militære sikkerhed i den sydvestlige, strategiske retning«,

sagde forsvarsminister Shoigu i dag på et møde i Forsvarsministeriet under diskussion af den fremtidige militære organisation på Krim, iflg. *Itar-Tass*.

Breedlove beklagede sig også over, at russerne flytter flere

våben og mere materiel, inkl. tanks, ind i det sydøstlige Ukraine og således fuldstændig støtter Kiev-regimets udokumenterede udtalelser.

»Materiel, udstyr, pansrede våben og forsyninger flyder fortsat ind i det østlige Ukraine. Man har set mere af dette i de seneste dage«, sagde Breedlove. »Jeg er bekymret over de forøgede bevægelser.«

Han kaldte også våbenstilstanden for kun at være »en våbenstilstand af navn«. Unavngivne embedsmænd i forsvaret sagde til *NBC News* i dag, at, snarere end at invadere landet, synes Ruslands holdning at være at styrke de uafhængige styrkers forsvar, som, sagde de, har lidt en del tab til det ukrainske militær.

»Det ser ud som om de resolut støtter separatisterne i stedet for at opvise en modstand«, iflg. en højtstående amerikansk embedsmand.

Russerne responderede til Breedloves provokation ved at fordømme den som værende ubegrundet, rapporterer *Itar-Tass*.

»Vi er allerede ophørt med at bemærke de ubegrundede erklæringer fra NATO's allierede øverstbefalende i Europa, gen. Philip Breedlove, om russiske militærkolonner, han angiveligt så bryde ind i ukrainsk territorium«,

sagde Forsvarsministeriets talsmand, generalmajor Igor Konashenko.

»Vi har mange gange understreget, at der ikke er nogen reelle kendsgerninger bag Bruxelles-embedsmændenes luftpostyr.«

Spydigt sagde Konashenko, at man kunne få det indtryk, at jo mindre tillid, den europæiske offentlighed har til Breedloves ord, »desto større bliver graden af hans alarmerende, anti-russiske beskyldninger.«

Rusland vil forsvare sin suverænitet

5. nov. 2014 – I korte bemærkninger under festligholdelsen af Folkets Enhedsdag, som mindes afslutningen af De urolige Tider i det 17. århundrede i Rusland, kom den russiske præsident Vladimir Putin med et klart budskab i går om, at Rusland vil forsvare sin suverænitet.

»Mere en fire århundreder er gået, men disse tiders dramatiske begivenheder er stadig en lektie for os, som tjener som eksempel for alle generationer og en regel for os alle – en regel, der siger, at vi må bevare og beskytte vore nationale interesser«, sagde Putin.

»Hvis vi forsømmer at huske disse nationale interesser, kan det føre til disintegration og ruin for vort land; dets suverænitet har samme fundamentale værdi som frihed og demokrati.«

Inden for det militære område forklarede Ruslands ambassadør til NATO, Alexander Grushko, præcis, hvad dette vil sige med hensyn til NATO, i bemærkninger til avisen *Kommersant*, rapporterer *RIA Novosti*.

»NATO kan ikke ignorere den kendsgerning, at en stærkere sammensætning af alliansens styrker vil blive taget i betragtning af vore militære strateger, og at Rusland vil tage alle nødvendige skridt til at styrke sit forsvar imod alle potentielle trusler«,

sagde Grushko. Han advarede om, at alliansens beslutning om at styrke sin »østflanke« og den kendsgerning, at NATO er ved at vende tilbage til sin holdning fra den Kolde Krig om at være

modstander til Rusland, som NATO anser for at være »Fjende #1«, vil få langtrækkende, politiske konsekvenser, og han advarede om, at nedfrysningen af samarbejdet mellem Rusland og NATO vil få en skadelig effekt på euro-atlantisk sikkerhed.

»Vi har ikke nægtet at tale sammen. Det var ikke vores beslutning at suspendere praktiske samarbejdsprojekter inden for rammerne af NRC [NATO-Ruslandsrådet]«,

sagde Grushko og understregede, at Rusland var blevet NATO's partner

»ikke for partnerskabets egen skyld, men af hensyn til en større sikkerhed i hele det euro-atlantiske område.«

I mellemtiden identificerede pens. generaløjtnant Nikolai Pushkarev, tidl. fra Det russiske militærs Hovedefterretningsdirektorat (GRU), den britisk/amerikanske hånd bag ISIS-truslen mod Rusland.

»Der er trusler. Ekstremisterne bruger islam til politisk destabilisering af flere stater. Disse begivenheder vil ikke få et godt udfald. De har erklæret, at de vil angribe Amerika«, sagde Pushkarev i et interview med *RIA Novosti*. Der er imidlertid »grund til at tro, at amerikansk og britisk efterretningsvæsen støtter de islamiske ekstremister for at true Ruslands territoriale integritet.« Han advarede imidlertid om, at Rusland ikke burde intervenere direkte mod ISIS, fordi Rusland har en stor, muslimsk befolkning. Rusland bør hjælpe med »ikke-militære, diplomatiske midler, muligvis økonomiske«, sagde han og understregede, at »Rusland er interesseret i Bashar Assad-regimets overlevelse, da vi har meget gode relationer med Syrien.«

Foto: Putin hilser på repræsentanter for nogle af de forskellige folkegrupper i den russiske føderation på Folkets Enhedsdag

---

Tyskland: General Kujat støder sammen med britisk ambassadør over Ukraine og Rusland

4. nov. 2014 – Under en paneldiskussion med *Osnabrücker Neue Zeitung* som vært, over temaet »25 år siden Murens fald«, valgte Storbritanniens ambassadør i Berlin, Sir Simon MacDonald, at være provokerende og erklærede, at NATO-medlemskab var blevet »lovet« Ukraine allerede 2008, og at udsigten til et NATO-medlemsskab var til stede.

Dette fremkaldte en skarp protest fra pensionerede general Harald Kujat, tidl. formand for NATO's Militærkomite, og som umiddelbart før sin pensionering var generalstabschef i Bundeswehr: »NATO kan ikke garantere Ukraines sikkerhed, det kan ikke forsvare Ukraine imod Rusland.« Kujat tilføjede, at Vesten ikke havde nogen meningsfuld strategi for Ukraine: »Hvor skal Ukraine være forankret? Hvad ønsker vi faktisk? Vi må have en afklaring på dette strategiske spørgsmål.« Kujat krævede, at Tyskland forfølger en politik over for Kiev, som er orienteret mod tyske (nationale) interesser, snarere end »værdiorienteret politik«, som er kontrolleret af NATO.

Ruslands ambassadør i Berlin, Vladimir Grinin, som også deltog i diskussionspanelet, understregede, at Rusland ikke modsatte sig, at Ukraine var medlem af EU – på betingelse af, at Kievs ansvar/gæld over for Moskva blev respekteret. I et tilbageblik til Berlinmurens fald for 25 år siden tilføjede Grinin, at begivenhederne på denne historiske 9. november 1989 skabte »en stærk impuls til forbedring af relationerne« mellem Rusland og

Tyskland. »Denne udvikling bidrog til at få tyskerne til at se på russerne på en meget mere positiv måde – noget, som holder sig den dag i dag: Jeg har bemærket, at mange tyskere ser positivt på Rusland og ikke kan lide den meget kritiske mediedækning af Rusland i Tyskland.«

Foto: Tidl. NATO-general Harald Kujat

Helga Zepp-LaRouche: 25 år efter den forpassede chance i 1989 har vi endnu en chance – denne gang den sidste!

2. nov. 2014 – Et kvart århundrede er lang tid. I mellemtiden er en hel generation, som er født efter Murens fald den 9. nov. 1989, vokset op, og blandt dem, som dengang var børn, har mange kun en vag erindring om denne dag. Og dog var dette øjeblik en af historiens sjældne stjernestunder, et af disse kostbare øjeblikke, hvor menneskehedens skæbne kunne have været vendt til en positiv epoke.

Det var et utroligt øjeblik; folk klatrede op på Muren, dansede på den og omfavnede hinanden med glædestårer strømmende ned over ansigtet. Og også i de følgende uger lå der en uhyre spænding over Tyskland – den latente uvished om det ville forblive fredeligt, men også en løftet stemnings magi. Beethovens 9. symfoni blev samtidig udsendt to gange

over tysk fjernsyn til jul og syntes at være den eneste komposition, som kunne give dette historiske øjeblikks løfte passende udtryk.

Hvad er det, som er gået så katastrofalt skævt? I dag befinder store dele af verden sig i kaos, vi er på randen af en tredje, termonuklear verdenskrig, som ville udslette menneskeheden, hele Sydvestasien er blevet til Helvede på Jord, hvis terrorudsendinge også truer Europa, USA, men også Rusland, Kina eller Indien, og med Ebola truer en pandemi, som på grund af kriminelle undladelsessynder udgør en fare for hele menneskeheden.

Allerede umiddelbart efter Murens fald foreslog Lyndon LaRouche programmet for »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien«, med hvilket Østeuropas industrielle kapacitet kunne have været reddet og moderniseret. Efter Sovjetunionens opløsning foreslog vi så, med programmet for den Eurasiske Landbro som den Nye Silkevej, et koncept, med hvilket Europas og Asiens befolknings- og industricentre kunne være blevet forbundet gennem opbygning af infrastrukturen og de såkaldte udviklingskorridorer. Da den hidtidige modstander i den Kolde Krig, Sovjetunionen, ikke længere eksisterede, kunne denne Nye Silkevej også have dannet grundlag for en fredsorden for det 21. århundrede, som forbandt folkeslagene.

I stedet for besluttede de neokonservative i kredsen omkring præsident Bush sr. og Margaret Thatcher at udvide den eneste, tilbageblevne supermagt, med Det britiske Imperium som model. Med Sovjetunionens forsvinden fandtes der ikke længere nogen, som kunne tvinge dem til at overholde de regler for gensidig kontrol eller krisehåndtering, som selv under den Kolde Krig blev anset for selvfølgelige.

Meget hurtigt fandt man det ikke nødvendigt at holde de løfter, man havde givet Rusland om, at NATO aldrig ville udvides til Ruslands grænser, og skridt for skridt fulgte NATO's og EU's udvidelse mod øst og inddæmningen af Rusland

frem til den aktuelle trussel om udstationeringen af polske, militære støttepunkter ved den russiske grænse.

For det nye globaliseringsregime var folkeretten, som er baseret på Den westfalske Fredstraktat, en forhindring, som det gjaldt om at afskaffe så hurtigt som muligt. Den nationale suverænitet, som garanteres i FN-charteret, og som stammer fra Den westfalske Fredstraktat, skulle ofres for overnationale strukturer, såvel som for den angivelige ret, at man måtte intervenere militært i hele verden af »humanitære« grunde, som kom til udtryk i doktrinen om »Ansvar for at beskytte« (R2P, Responsibility to Protect). Den blev ledsaget af regimeskift imod »skurkestater« som Irak, Afghanistan, Libyen og også gerne Syrien og, om muligt, Iran; af »farverevolutioner«, som finansieredes med milliarder, og hvor betalte aktivister mobiliserede imod regeringer, som endnu ikke havde underkastet sig Imperiet – i Ukraine, i Georgien, i det »Arabiske Forår«; Thailands destabilisering, efterfulgt så snart som muligt af et »Maidan i Rusland«; dernæst uighurernes opstand i Xinjiang-provinsen imod Kina, og sluttelig Honkong.

Ud af Zbigniew Brzezinskis oprindelige »Islamiske kort« i 1980'erne mod Sovjetunionen i Afghanistan voksede så Taliban, al-Qaeda, al-Nusra og nu sluttelig IS-kalifatet; i et kontinuerligt skift blev gårsdagens »frihedskæmpere«, som skulle fjerne »skurkestater«, og som måtte støttes med amerikanske og britiske våben, til terrorister, som man måtte føre krig imod – naturligvis altid ledsaget af en yderligere ophævelse og indskrænkning af borgerrettighederne og den angivelige nødvendighed af at totalovervåge sin egen og sine forbundsfællers befolkning.

Parallelt med afskaffelsen af den internationale retsorden gennem den brutale dominans af den stærkeres ret fulgte også fjernelsen af de love, som havde beskyttet det almene vel inden for det økonomiske område. Afreguleringen af banksektoren var til stadig større fordel for spekulanterne på bekostning af industri og landbrug. Svælget mellem rig og

fattig blev stadig større, hvor 85 personer ejer lige så meget rigdom, som 3,5 milliarder mennesker. Det fald i levestandarden i den såkaldte »fjerde verden«, som har stået på i årtier, og som er forårsaget af Den internationale Valutafonds betingelsespolitik og gribbefondenes praksis, har frembragt betingelser, hvoraf Ebola blot er et eksempel på de kommende, smitsomme sygdomme, som truer menneskehedens eksistens.

Og alt imens NATO's doktrin under den Kolde Krig, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (garanteret gensidig ødelæggelse) – altså, at menneskeheden selv ville udløse sin gensidige udslettelse i tilfælde af atomkrig – allerede var et barbarisk Damoklessværd, som hang over menneskehedens hoved, så er forandringen efter afslutningen af den Kolde Krig endnu værre. For nu er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, såvel som doktrinen om »Global Prompt Strike« og »Air Sea Battle« imod Kina, alle baseret på den utopiske forestilling, at det ved hjælp af ny teknologi, såsom cyberkrig, Stealth-teknikker og højpræcisionssystemer, skulle være muligt at vinde et førsteangreb mod Rusland, Kina og andre atommagter.

Det frygtelige er ikke blot, at dette Imperium, med alle disse rænkespil, har efterladt et blodigt spor af kaos og ødelæggelse; det afskyelige er, at »Europa« og Tyskland som en vasal næsten kritikløst har tilsluttet sig denne politik. Det allerførste, som må ske, er en uforbeholden indrømmelse af, at denne politik er fuldstændig og totalt mislykket og har bragt verden til randen af selvødelæggelse.

Lykkeligvis har de stater, som var blevet udset som ofre af denne imperiepolitik, taget konsekvensen og skabt en radikalt anden politisk og økonomisk mulighed. Organisationer, som tilsammen udgør mere end halvdelen af menneskeheden – BRIKS-staterne, UNASUR, CELAC, SCO, ASEAN og andre stater – har i over et år været i gang med at opbygge en alternativ, økonomisk verdensorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping har

sat opbygningen af den Nye Silkevej på dagsordenen i alle disse organisationer, som efterfølgende som sit resultat har haft en overflod af infrastrukturprojekter, avantgardeprojekter inden for energiområdet og rumforskning, kreditinstitutioner til finansiering af realøkonomien, såvel som kulturelt samarbejde på baggrund af de respektive, højkulturelle traditioner; en overflod, som man efter europæiske forhold næppe mere kan forestille sig.

Kina, Indien, Rusland, Brasilien, Sydafrika, men også mange andre stater, som er blevet smittet med BRIKS-staternes utrolige optimisme, virkeliggør i dag netop det, som vi for 23 år siden foreslog med den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej. Det vil sige, at dette program ikke mere blot er en idé, men at det nu også bliver omsat i praksis.

I BRIKS-staterne har der, frem for alt på grund af de fremragende lederegenskaber hos sådanne personligheder som Xi Jinping, Narendra Modi, Vladimir Putin, Dilma Rousseff og Jacob Zuma, længe hersket en optimisme i befolkningen med hensyn til fremtiden, som så godt som heller ingen i Europa blot kan forestille sig. Alle disse nationer ser sig selv som fremtidige rumfartsnationer, som innovationssamfund og kulturnationer, der fremstiller menneskehedens fremtid langt mere menneskelig, og som vil indlede en fuldstændig ny æra.

Konsekvensen af det her fremførte er, at verden i dag, 25 år efter Murens fald, atter er splittet: på den ene side finder vi den transatlantiske verden, som forfølger en imperial, monetaristisk politik til fordel for små magteliter, og på den anden side finder vi en dynamisk kombination af stater, som har forpligtet sig til et lederskab til fordel for det almene vel og menneskehedens fremtid. De gode nyheder er, at denne splittelse på ingen måde er et jerntæppe, men på baggrund af Silkevejen er et åbent koncept, som alle verdens stater inviteres til at deltage i og arbejde med på.

Virkeliggørelsen af den Nye Silkevej 25 år efter Murens fald,

som et koncept, der skal forbinde folkeslagene, betyder ikke blot en fantastisk chance for, at vi her i Europa kan komme ud af vores nuværende dilemma, som består i, at vi som vasaller i det angloamerikanske imperium er viet til den sikre undergang, men det betyder også en triumf for de idéers magt, hvis tid er kommet.

Og der findes intet bedre kunstværk til at fejre denne årsdag (den 9. november – Murens fald), end Beethovens komposition over Friedrich Schillers »Ode til glæden«^[1] med ordene:

Favnet være millioner!

Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær

Må der bo en mild forsoner.

[1] Se den tyske og danske tekst [her](#)

Radio Schiller den 30. oktober 2014: Øget trussel om atomkrig// Frankfurt konferencerapport// Ebola nødplan

Med formand Tom Gillesberg.

Videoen bliver klar senere idag fredag.

Formand for den russiske Duma advarer mod NATO- provokationer

16. september 2014 – Formand for Dumaen Sergei Naryshkin åbnede i går efterårssamlingen i Dumaen med en skrap advarsel mod NATO's hensigter. NATO's løfter om våbenleverancer til Kiev-regimet er ladet med indblanding i Ukraines interne affærer og støtte til krigsforbrydelser, imens USA's uansvarlige politik bringer verden til randen af den Kolde Krig. Her følger mere af det, han sagde, rapporteret af Itar-Tass:

»Vi begynder efterårssamlingen med en alvorlig forværring af den internationale situation,« sagde Naryshkin. »Den længe ventede våbenhvile mellem Kiev-regimet og Folkerepublikkerne Donetsk og Luhansk har udsat de massive blodsudgydelser«, sagde han. »Men krisen og konfrontationerne forsætter i Ukraine. Og det kaos, som er anstiftet i selve Europas centrum, har ikke afkølet de krigeriske lidenskaber hos dem, der havde provokeret det for seks måneder siden«, bemærkede Naryshkin.

Det nylige NATO-topmøde har kun forværret den nuværende situation, sagde formanden for underhuset. »Vi hører fra forskellige kilder, at regimet i Kiev var blevet lovet våben og militært isenkram fra denne militære blok, og det er allerede fyldt med direkte indgreb i Ukraines interne affærer. For at sige det ligeud, så er det støtte til krigsforbrydelser i landet«, sagde embedsmanden.

»For upartiske observatører er alle masker allerede kastet

væk, og sandhedens time er kommet,« sagde Naryshkin. »Vi bliver vidne til, at borgere i mange europæiske lande, som har levet under forhold med informationsblokade i al denne tid, begynder at stille deres myndigheder 'ubelejlige' spørgsmål«, sagde han. »De begynder at forstå, at det, blindt at følge Washingtons instrukser, allerede er i færd med at forvandle tidligere tiders store og betydningsfulde, europæiske nationers nationale suverænitet til en fiktion«, sagde han. Denne tendens resulterer i, at »borgere i mange lande, samt virksomheder, er begyndt at lide økonomiske tab, og faren for destabilisering hænger truende over hele det fælles europæiske rum«, tilføjede Naryshkin.

I mellemtiden »udgøres europæiske politikere og eliter af titusindvis af mennesker med forskellige meninger«, sagde Dumaens formand. »Nogle er, uden overdrivelse, forvirrede og bekymrede«, sagde han med overbevisning. »Den kyniske og uansvarlige politik, som føres af USA, fører verden til randen af en ny, Kold Krig. Den opgraderede version af denne er i dag ved at blive til virkelighed«, sagde Naryshkin. NATO's øverstkommanderende, gen. Phillip Breedlove, er i Washington i denne uge, hvor han leverer grundlaget for de provokationer, som Naryshkin advarede om, inklusive i form af en nedsættelse af tærsklen for påberåbelse af NATO-charterets Artikel 5, klausulen om kollektivt forsvar. I bemærkninger til Det Nordatlantiske Råd erklærede Breedlove i går, at NATO er klar til at reagere under Artikel 5 på den angivelige russiske »hybridkrig«.

»I de sidste 12 år har vi forsøgt at gøre Rusland til en partner. Vi har taget grundlæggende beslutninger, beslutninger om styrkens struktur, og økonomiske beslutninger iht. den kendsgerning, at Rusland ville blive en konstruktiv del i Europas fremtid«, sagde han. »Nu ser vi en helt anden situation og må håndtere det.« Han opfordrede til oprettelsen af et nyt NATO-hovedkvarter, som fokuserer på forpligtelserne i artikel 5, og som ville, sagde han, berolige NATO-

allierede, så vel som afskrække Rusland, som muligvis overvejer indtrængen i Moldova og Transnistrien.

Breedlove tilføjede, at NATO vil forberede partnerlande med større, russiske befolkninger på at imødekomme »hybrid krigsførelse«, eller ikke-erklæret krigsførelse, ved at give dem mulighed for at tilskrive kæmpere en angribende nation og dermed påberåbe sig artikel 5 om kollektivt forsvar. »Det, vi nu skal gøre, er at se på disse styrker og vore grænsenationer, hvor der er betydelige russiske befolkninger, og hvordan vi bedre kan forberede disse nationer på at overleve det indledende stormløb i denne »hybridkrig«, sagde han. »Vi havde tydeligvis stor accept blandt de NATO-allierede af, at hvis man tilskriver dette spørgsmål om »små grønne mænd« en angribenation, så var det en handling, som falder ind under artikel 5, og det ville betyde, at alle aktiver ville komme til at mærke virkningen«, sagde Breedlove. Dette er i overensstemmelse med en rapport fra det britiske underhus' forsvarsudvalg, udsendt sidst i juli, som opfordrede NATO til faktisk at nedsætte tærsklen for, hvornår artikel 5 kunne aktiveres, fra »væbnet angreb« til blot »angreb«.

*Foto
:
Den
russ
iske
Duma*

Fra LaRouche-bevægelsen 5. september 2014: Fri os fra de desperate, tvetydige briter, før det er for sent

5. september 2014 – Hvis NATO-topmødet i Wales viser noget, så er det, at Det britiske Imperium er fuldstændig desperat for at forsøge at hævde sin magt, og det er i færd med at føre sine spytslikkere, hvoraf den mest fremtrædende er Barack Obama, ned ad vejen til ødelæggelse. Den første dags NATO-diskussioner karakteriseredes af bluff og bulder omkring vanvittige, politiske forslag, som den britiske regering har lagt på bordet – og som sandsynligvis ikke fører nogen steder hen.

Hvad er disse forslag? Et forslag er mobiliseringen af to hurtige indsatsstyrker, den ene, som NATO kan bruge til såkaldt fælles forsvar, og den anden styret af briterne med tilslutning fra Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland, og som er til brug for intervention i Østeuropa. De tegner sig for, hvad der svarer til musen, der angriber elefanten – men de kan tjene som provokerende instrumenter imod russerne, med uforudsigelige resultater.

Det andet forslag er en politik, som Underhusets Forsvarskomite har fremlagt i en rapport, som blev udgivet i slutningen af juli måned. Denne rapport, som er udtrykkeligt baseret på den idé, at Rusland er fjenden, kræver blandt andet en sækelse af tærsklen for påkaldelse af Artikel 5, den

artikel, som kræver fælles forsvar. Denne sænkelse af tærsklen omfatter, at NATO skaber en doktrin for alliancen, som går ud på at respondere på »flertydig krigsførelse« – hvilket inkluderer, at Rusland vifter rundt med »ikke-militære våben«, inklusive informationskrig!

Et tredje forslag er mobiliseringen for en militær intervention i Sydvestasien, angiveligt imod ISIS, men baseret på Camerons (og Obamas) udtrykkelige insisteren på, at Assad er fjenden – dvs. en insisteren, som gør Cameron til en allieret med ISIS.

Der er ingen, der skal ligge under for den illusion, at disse planer vil skride frem som præsenteret. De europæiske nationer og USA er bankerot og kan ikke stille de milliarder, som de kræver til finansiering af disse ønskedrømme. Den ukrainske regering, som de tilsyneladende støtter, er selv blevet trængt op i en krog af anti-Kiev-styrker i den sydøstlige del, og er blevet tvunget til forhandlingsbordet. Magtbalancen er til fordel for dem, som er modstandere af dette vanvid – men det er ingen garanti for, at krudttønden ikke eksploderer.

Faktisk burde meddelelsen fra chefen for Den europæiske Centralbank Mario Draghi om hans nye politik med kvantitative lempelser og sænkede rentesatser med al ønskelig tydelighed demonstrere, at det transatlantiske system synger på sidste vers. Draghi forpligtede ECB til en politik, som allerede har ført til negative rentesatser over hele Europa og således også til spekulationsboblens nye højder, som meget rammende kunne sammenlignes med tulipanboblen i det 17. århundrede, hvor buddet på et enkelt løg lød på 2.900 dollars (selv om der aldrig var nogen, der så, eller plantede, et løg).

Og alt imens de transatlantiske myndigheder ikke vil erkende det, så bliver de også erklæret bankerot af den igangværende, morderiske Ebola-epidemi i Afrika, som er godt på vej til at blive til en global pandemi, med mindre man fjerner Det britiske Imperiums politik, som både har skabt den og

militærdoktrin som svar på NATO-provokationer

2. september 2014 – Rusland vil opdatere sin militærdoktrin ved slutningen af 2014 til at reflektere nye sikkerhedstrusler, inkl. NATO-ekspansion, USA's planlagte missilskjold og den politiske krise i Ukraine, sagde vicechef for det Russiske Sikkerhedsråd, Mikhail Popov, til RIA Novosti i et interview her til morgen. »Vi planlægger at færdiggøre ændringerne til militærdoktrinen i år«, sagde Popov og pegede på en særlig arbejdsgruppe, som er blevet dannet for at tage sig af dette. »Jeg er ikke i tvivl om, at spørgsmålet om NATO's militære infrastruktur, som griber ind på vore grænser, inklusive gennem alliansens ekspansion, fortsat vil være blandt de største militære trusler mod den Russiske Føderation«, sagde han.

»I 2010 udløste dette punkt af militærdoktrinen en skarp reaktion ... En række fremtrædende embedsfolk bebrejdede vort lands ledere, at deres tænkning var forældet og hævdede, at NATO ikke var Ruslands fjende ... Vi blev forsikret om gode intentioner, men de seneste års manøvrer indikerer noget radikalt andet«, tilføjede Popov. Blandt de øvrige sikkerhedstrusler nævnte han USA's og NATO's faste beslutning om at styrke deres strategiske, offensive potentiale ved at bygge et globalt missilforsvarssystem.

Den opdaterede sikkerhedsdoktrin vil også omtale »fremvæksten af nye militære trusler mod den Russiske Føderation med relation til begivenhederne omkring det arabiske forår, den militære konflikt i Syrien og situationen i og omkring Ukraine.« Tillæg til doktriner vil endvidere understrege Ruslands uafhængighed inden for produktion af våben, udstyr og anden militær udrustning. »Livet viser, at pålideligheden hos visse af vore vestlige partnere er en midlertidig ting, og det er, uheldigvis, tæt knyttet til den politiske situation«,

understregede Popov.

Spiegel Online: Bag lukkede døre mener NATO, Ukraine er en tabt sag

2. september 2014 – Spiegel Online har, foreløbig kun på sin tysksprogede webside, en læk, der siger, at, bag lukkede døre i NATO er eksperter enige om, at Kiev har tabt krigen imod oprørerne, at tabet af lufthavnen i Lugansk blot er et fingerpeg om, at den ukrainske hær er en tabt sag, og at NATO bør afholde sig fra at blive trukket ind i en tabt sag.

På sin engelsksprogede webside rapporterer Spiegel imidlertid det, som alle mainstream medier skriver, nemlig, at Putin er gået over stregen, at NATO-høgene er ved at få overtaget, at de tøvende tyskere endelig er ved at blive trukket med over osv., osv.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. september 2014: Tiden er kommet til at dumpe Obama og Boehner

24 timer før NATO-topmødet med statsoverhoveder i Wales løb præsident Obama rundt i Estland og kom med absolut vildt provokerende udtalelser imod Rusland onsdag. I, hvad man kun kan beskrive som en klinisk demonstration af hans totale frakobling fra virkeligheden, kastede Obama sig i en tale i Talinn ud i en tirade imod Ruslands »frække angreb« imod Ukraine, og erklærede dernæst, at

»demonstranterne i Ukraine på Maidan var ikke anført af neonazister eller fascister. De var anført af almindelige ukrainere, mænd og kvinder, unge og gamle, som var dødtrætte af et korrupt regime, og som ønskede at deltage i det fremskridt og den fremgang, som de ser i resten af Europa. Og de indlod sig ikke på en bevæbnet magtovertagelse ... «

Han fortsatte med at udpege Rusland og løj,

»det var ikke regeringen i Kiev, som destabiliserede det østlige Ukraine. Det var de pro-russiske separatister, som opmuntres af Rusland, finansieres af Rusland, trænes af Rusland, forsynes af Rusland, og bevæbnes af Rusland. Og de russiske styrker, som nu er rykket ind i Ukraine, er ikke på en humanitær eller fredsbevarende mission. De er russiske kampstyrker med russiske våben i russiske tanks.«

Efter at omtale den succesrige, europæiske økonomi, fortsatte Obama med at påstå, at de sanktioner, der var påtvunget Rusland, havde ødelagt den russiske økonomi, og at Rusland var fuldstændig isoleret.

Virkeligheden på jorden i det østlige Ukraine udgør yderligere en udfordring for Obama og de andre NATO-statsoverhoveder, som mødes i dag, den 4. sept. i Wales. Ukrainske styrker er blevet overvældende slået i den seneste kamp, med skønsmæssigt 7.000 ukrainske tropper fra hæren og militserne nu omringet i diverse østlige dele. Onsdag morgen talte præsident Vladimir Putin i telefon med den ukrainske præsident Petro Poroshenko. Efter samtalen kom både den ukrainske og russiske regering med udtalelser, som antyder, at de to statsoverhoveder havde diskuteret parametre for en langsigtet våbenstilstand og en løsning på de østlige, ukrainske provinsers status. Putin sagde til *RIA Novosti*, at han havde forhåbninger om, at fredagens møde med Kontaktgruppen i Minsk, Hviderusland ville resultere i endelige aftaler.

Obamas psykotiske fornægtelse af virkeligheden omkring situationen i Ukraine matcher briterne, som er i færd med at forberede et endeligt forslag til NATO-topmødet om skabelsen af en hurtig indsatsstyrke på 4.000 mand under britisk ledelse, som kan indsættes imod Rusland med 8 timers varsel. Endvidere udfører NATO-lande en række manøvrer i september måned – i det vestlige Ukraine, Sortehavet og i Østeuropa – alt sammen under den »atlantiske beslutsomheds« paraply. Manøvrerne i Sortehavet, med navnet »Havbrise«, vil finde sted 8.-10. september og vil omfatte flådeskibe fra USA og fire europæiske NATO-lande. Det amerikanske skib bliver USS Ross, det andet AEGIS-missilforsvarsskib, som er udstationeret i Rota, Spanien.

Onsdag erklærede Lyndon LaRouche, at NATO styres af briterne, og at de er yderst sårbare.

»De må hellere lade være med at angribe, for Rusland vil svare – og svaret bliver ikke det, som briterne forventer.«

Sandheden er, at der ikke er basis for en varig fred, så længe Obama og Boehner er ved magten i USA. Kongressen har alle de beviser, de behøver for at indlede omgående

rigsretssagsprocedurer imod Obama den 8. sept., når Huset og Senatet vender tilbage til Washington – på Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Ingen Kongres med respekt for sig selv kunne tolerere Boehners fortsættelse som formand i Huset, lige såvel som det kunne undlade at stille Obama for en rigsret. Det er virkeligheden, og tiden er inde til helt og holdent at konfrontere denne virkelighed. Obama har behandlet sin afvisning af Forfatningens artikel 1, sektion 8, og Resolutionen om Krigsbeføjelse, hånligt, ved at sende seks breve til Kongressen om de voksende udstationeringer i Irak – hvor han i hvert tilfælde påstår, at brevet er tilstrækkeligt til at tillade yderligere 60 dage af amerikansk militærhandling uden Kongressens bemyndigelse. Dette er i sig selv en alvorlig forbrydelse og forseelse og sikrer hans omgående afsættelse.

Den amerikanske økonomi er praktisk talt blevet udslettet af Obamas politik. Den seneste krise er i præriestaterne, hvor godtransportkartellet – som ejes af den entusiastiske Obama-tilhænger Warren Buffet og en anden hedgefond-kumpan – truer med at udslette dette års hvedehøst ved at nægte at transportere hveden til markederne. I dele af hvedebæltet har hveden rådnet i siloer i fire måneder, mens godsvognene transporterer olie fra fracking-felterne i området.

Hvis man ønsker at undgå termonuklear udslettelse eller en total disintegration af den amerikanske økonomi, så tilslut jer kampagnen for at stille Obama for en rigsret og fjerne Boehner nu!

Virkeligheden hævder sig også i Asien, hvor Helga Zepp-LaRouche fortsætter sin succesrige tur til Kina. Onsdag optrådte Helga på et trepersoners panel på CCTV-primetime for at mindes 3. september, den dag, da anden Verdenskrig sluttede i Stillehavsområdet med fascismens nederlag. Helga præsenterede et tydeligt kort over BRIKS-nationernes gennembrud, det russisk-kinesiske strategiske partnerskab, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye

Udviklingsbank, og Xi Jinpings Nye Silkevej. Hun advarede om, at det vestlige finanssystem har kurs mod et totalt sammenbrud i den allernærmeste fremtid, at al politik i kølvandet på krisen i september 2008 mislykkedes med at sætte en stopper for rodet med for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, og at disse banker nu er 40 % større og har kurs mod en total eksplosion. Hun bemærkede, at den japanske Shinzo Abe-regerings politik har allieret sig med Wall Street og London og ligeledes er dømt til undergang – i skarp kontrast til BRIKS' perspektiv om projektf finansiering.

Er Rasmussens militære 'Spydhoved' en fantasistyrke?

2. september 2014 – I sin seneste pressekonference i går (d. 1. september), før NATO-topmødet begynder den 4. september, talte NATO's generalsekretær med glat veltalenhed om det nye »spydhoved«, som NATO-ledere vil enes om at udvikle til NATO's allerede eksisterende hurtige indsatsstyrke. Han beskrev det som »en meget høj beredskabsstyrke, som kan indsættes med meget kort varsel.« Virkeligheden bag det er imidlertid det britiske fremstød for at få en responsstyrke fra NATO's hardline-medlemsstater og USA. Som *Financial Times* rapporterede den 30. august, vil den britiske premierminister David Cameron, på topmødet, annoncere, at Storbritannien og seks andre lande – Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland, og muligvis også Canada – har aftalt at danne en

fælles udrykningsstyrke på mindst 10.000 tropper, som vil omfatte enheder fra flyvevåben og flåde, så vel som landtropper, og som vil blive ledet af britiske officerer.

Denne styrke er ikke det samme som Rasmussens spydhoved, officielt begrænset, som den vil være, af overvejelser om fælles forsvar. Idéen bag den britisk ledede fælles udrykningsstyrke (JEF) er, iflg. rapporter i det amerikanske magasin *Defense News* i går, at den kan anvendes til NATO-, EU- eller nationale operationer, f.eks. til krisehåndtering eller fredsbevarende formål. Med andre ord vil den kunne anvendes til stort set hvad som helst, inden for eller uden for NATO.

»Spydhovedet til NRF (NATO Respons Force) er en anden form for styrke. Dens hovedformål er fælles forsvar«, sagde NATO-talsmand Iona Lungescu. »De to styrker er to forskellige missioner, men kan arbejde sammen. Man kan forestille sig situationer, hvor JEF kunne være en opfølgingsstyrke til spydhovedet. De er forskellige, men komplementære styrker.«

Rasmussens andet problem er kravet om enorme forøgelse af forsvarsudgifterne fra alle de 28 NATO-medlemmer, hvoraf kun fire når op på tærsklen for NATO-standarden på 2 % af BNP. Et antal lande under denne tærskel vil sandsynligvis ikke gå med til rent faktisk at imødegå dette. Canada vil sandsynligvis være blandt disse (Canadas forsvarsudgifter er på omkring 1 % af BNP), hvilket er ironisk i betragtning af, at den canadiske premierminister Stephen Harper har marcheret i takt med det britiske krigsfremstød mod Rusland.